

José Jordán

Josep Nadal

Oració

Déu omnipotent i etern
que concedíreu als postres servents
Josep Nadal i José Jordan, preveres,
De viure plenament units en el ministeri sacerdotal,
en el martiri i fins i tot en la sepultura;
escolteu la pregària de la vostra Església
i atorgueu a sacerdots i fidels la fortalesa de la fe
i el do de la unitat.
Per nostre Senyor Jesucrist..

Epíleg

Captura i mort

És l'11 d'agost. Truquen a la porta de la casa on són els dos sacerdots i un fals electricista demana veure el comptador de la llum. No és cap altre que el comissari que va a la recerca de la presa cobdiciada. Ben assabentat de la presència dels dos sacerdots, crida al moment el grup de mossos armats, ben preparats per a l'assalt. Té ordre de no perdonar la seva vida; es fan molt fàcilment amb els dos 'curetas' (així els anomenen amb afecte). Ells no hi posen cap resistència.

Jordán paga religiosament la mensualitat de la senyora Lola. Li queden unes pessetes i li diu a la senyora: "Aquí té això per a l'escolanet"; és d'una família molt pobre a qui ells socorren molt sovint.

Les veïnes queden mortes de dolor en contemplar l'escena. Perilla la seva vida si alguna s'atreveix a defensar-los. Jordán està assedegat i demana un vas d'aigua que agraeix emocionat. Lligats de mans sembla que amb cadenes, els duen a la presó. Allí hi són tota la nit; ja els coneixem i podem imaginar-nos els seus sentiments...

És la matinada del 12 d'agost, quan hi van els mateixos homes i els treuen de la presó per afusellar-los. Ells demanen uns minuts per reconciliar-se mútuament de nou i queden confortats. Tranquils i asserenats, es disposen a morir.

El carceller es queda commocionat en veure tanta fermesa i valentia en aquells joves sacerdots.

En cotxes particulars, els duen ben escortats a prop del cementiri al cantó de la carretera de Lleida.

Sembla que alguns d'aquells mossos armats es resisteixen a matar-los. Alguna cosa misteriosa o sobrehumana els han vist; les seves paraules plenes de caritat i amor cristià amb els seus rostres angelicals els han commogut profundament.

Aleshores el comissari, ple d'ira, els amenaça amb matar-los a tots si hi oposen resistència. Dóna l'ordre i descarreguen contra Jordán, que cau balbucejant unes paraules de perdó.

Disparen després contra Nadal i no poden matar-lo; treu una creu que porta sobre el pit i els diu: no em podeu matar perquè porto a sobre meu aquesta creu, però Déu vol que doni la vida per Ell. Us perdono a tots. Fa un petó tendrament a la creu, la deixa al terra, obre els braços en creu i crida: "Ara em podeu matar".

Se sent la càrrega i el seu cos es desploma tacat de la seva pròpia sang.

S'han materialitzat les seves ànsies de morir per Crist: "Víctima com a sacerdot i, per tant, per Crist, *ecce sum* –aquí estic- a cegues...".

Dos anys més tard

És el mes de juliol de l'any 1938. La guerra segueix el seu camí de mort i extermini amb victòries i derrotes d'un bàndol i altre.

Molts han explicat i seguiran escrivint els horrors d'aquesta guerra civil, una de les més sagnants de la història d'Espanya.

Jo em ceneixo a dir-te amb tota objectivitat i veritat el que va passar amb els meus dos 'curetas' de Monsó.

La ciutat ja està en poder dels anomenats 'nacionals'. Es procedeix a l'exhumació dels dos cadàvers amb la finalitat de reconèixer-los oficialment i donar-los cristiana sepultura. Estan presents els familiars de Jordán. La família Nadal encara és a la zona anomenada 'roja', al cantó del front de la guerra i en perill de mort pels bombardejos continus.

També hi són presents el senyor Ramon Macarulla, el nou rector de Monsó, autoritats, amics i alguns curiosos.

Van tots al lloc que se'ls ha indicat perquè suposen que allí hi ha les restes mortals. Les hi troben aviat. Els feixos de garbes amb què van cremar els seus cossos no van poder fer res més que socarrar la seva roba.

Josefa Monclús, germana política de Jordán diu: "Els ossos estaven vermells com si tinguessin la carn fresca i acabats de morir".

El senyor Ramon, que els coneixia molt bé per haver estat el seu professor al seminari, treu amb molta cura algunes dents del Josep Nadal amb la finalitat de lliurar-les als seus familiars absents com a relíquies d'un ésser estimat.

No es procedeix a la separació dels dos cossos com s'havia pensat fer pel perill que quedin destrossats. Josefina, germana de Jordán, ens ho explica així: "Estaven els cossos junts, encreuats, un de cap amunt i l'altre, cap avall, i semblaven units, incrustats. En voler separar-los, es desarticulaven". Aleshores determinen amb el senyor Ramon que els deixaran junts com estaven, embolicats amb un llençol blanc preparat per la família Jordán. Els col·loquen junts en un dels taüts preparats i, en una ambulància oficial d'Ozca, els traslladen a Azlor, d'on és natural José Jordán. Enmig d'una intensa emoció i silenci impressionant, els col·loquen al panteó familiar.

A la diòcesi de Lleida queda introduïda oficialment la seva causa de beatificació i tots els documents degudament signats i lacrats s'envien a Roma tot esperant la seva desitjada glorificació.¹

"Jo solament ajunto les mans i ploro i dic que així està bé i és bonic" Paul Claudel

---

¹ Beatificació dels "Curetas de Monzón", el dia 13 d'octubre de 2013, a Tarragona.